

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3515209384
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3515209384.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovvej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ C. D., trvale bytom R. XXXX/X, H. - C. H. a 2/ Z. W., trvale bytom I. W. XXX, zast. Z. D., trvale bytom I. W. XXX, o zaplatenie 3.237,32 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 29. júla 2019, č.k. 12C/405/2015-148, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. m e n í takto:

Žalovaní 1/ a 2/ sú p o v i n n í zaplatiť žalobcovi 2.953,74 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.876,08 eur od 01.09.2015 do zaplatenia, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť druhého žalovaného. Uloženú povinnosť sú žalovaní 1/ a 2/ povinný splniť formou splátok vo výške 125,- eur mesačne splatných vždy do 25. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku. Nezaplatením čo i len jednej splátky sa stáva splatný celý dlh.

Vo zvyšku pripadajúcom na kapitalizovaný úrok 115,55 eur žalobu zamietá.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. p o t v r d z u j e .

III. Odvolanie žalovaných 1/ a 2/ vo zvyšku odmieta.

IV. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania proti žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 44,6 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 168,03 eur, v časti úroku vo výške 6,99 % zo sumy 8,33 eur od 1.9.2015 do zaplatenia a v časti úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 163,02 eur od 1.9.2015 do zaplatenia. Výrokom II. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.069,29 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.876,08 eur od 1.9.2015 do zaplatenia, a to všetko formou splátok vo výške 125 eur mesačne, vždy do 25. dňa v mesiaci pod hrozbou straty výhody splátok. Výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom IV. priznal žalobcovi nárok proti žalovanému 1/ a žalovanému 2/ na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 89,62 %. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia od žalovaných sumy 3.237,32 eur s príslušenstvom titulom nevrátenej časti úveru. V priebehu konania žalobca zobral čiastočne žalobu späť, preto súd prvej inštancie výrokom I. konanie čiastočne zastavil. V priebehu konania žalovaní na pojednávaní uznali nárok žalobcu v časti o zaplatenie istiny a požiadali o povolenie splniť si povinnosť v splátkach s poukazom na ich príjem, rodinu situáciu a

výdavky. Vo zvyšnej časti nárok žalobcu neuznali. Súd prvej inštancie mal zato, že ohľadom istiny boli splnené zákonné predpoklady pre rozhodnutie vo veci samej na základe rozsudku pre uznanie nároku, preto žalobcovi vyhovel v tejto časti žaloby a žalovaných zaviazal k zaplateniu istiny spolu s príslušným úrokom z omeškania. V zostávajúcej časti žaloby, teda nároku na zaplatenie zmluvného úroku vo výške 6,99 % ročne zo sumy 2.884,41 eur od 1.9.2015 do zaplatenia, súd žalobu zamietol ako nedôvodnú s odôvodnením, že žalobcovi zmluvné úroky odo dňa účinkov zosplatenia nepatria. Súd prvej inštancie prijal záver, že veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo dohodnuté úroky z úveru nevzniká, iba právo na úroky z omeškania. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP a žalobcu považoval za neúspešného v časti, v ktorej zaviniel späťvzatie žaloby a v prevažujúcom zvyšku za úspešného, preto rozhodol o pomernej náhrade trov konania v rozsahu 89,62 %.

2. Proti zamietavému výroku III. a súvisiacemu výroku IV. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že mu nepatria úroky po vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Mal za to, že úroky po zosplatení mu patria. Poukázal na § 497 Obchodného zákonníka, pričom mal za to, že toto ustanovenie priznáva veriteľovi právo požadovať nielen vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov, ale zároveň požadovať úroky za úver. Pri nároku na úrok za úver nejde teda o žiadnu svojvôľu žalobcu, ale riadne uplatnenie práva, ktoré mu priznáva platný právny predpis. Z tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva veriteľovi nárok na úroky za úver až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. Uviedol, že je neprípustné, aby sa vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru dostal do horšej situácie a prišiel by tak o právo požadovať úroky za úver, ktoré predstavujú odplatu za užívanie istiny, a mal by nárok len na úrok z omeškania. Na tomto základe žiadal odvolací súd, aby zmenil napadnutý výrok III. tak, že mu prizná aj nárok na úroky 6,99 % ročne zo sumy 2.876,08 eur od 1.9.2015 do zaplatenia, a to všetko formou splátok vo výške 125 eur mesačne, vždy do 25. dňa v mesiaci, počnúc nasledujúcim mesiacom po mesiaci, v ktorom rozsudok nadobudne právoplatnosť, pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh. Žiadal priznať náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie i žalovaná 2/. Uviedla, že zmluva o medziúvere vykazuje všeobecne neprijateľné zmluvné podmienky, na ktoré poukázali na súdnom pojednávaní. Žalobca ich do situácie porušenia zmluvných podmienok doviedol svojím konaním. Konštatovala, že čerpali medzi úver vo výške 3.300 eur, v rámci splátok uhradili 5.300 eur. Do vyplatenia celého úveru chýbalo 1.000 eur. Tým, že žalobca splatené finančné prostriedky odviezol exekútorom, spôsobil, že celý úver majú splácať znovu. S touto skutočnosťou nesúhlasili. Uviedla, že sa obrátia na Centrum právnej pomoci a celý zmluvný vzťah a následný postup žalobcu si dajú prešetriť.

4. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná 1/. Tvrdila, že úver vo výške 5.300 eur uhradila. Nemala naštrené vlastné finančné prostriedky, tak si zvolila tento typ medziúveru. Uviedla, že bola uvedená do omylu, nakoľko zo zmluvných podmienok jasne vyplýva skutočnosť, že realizované splátky v rámci medziúveru budú poukazované na jej exekúcie. Zdôraznila, že je ochotná doplatiť zvyšnú časť čerpaného medziúveru, a to v pôvodných splátkach, vyplývajúcich z uzatvorenej zmluvy o medzi úvere.

5. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej 2/ žalobca uviedol, že relevantným spôsobom nereagovala na skutočnosti uvedené v jeho odvolaní. Zotrval na podanom odvolaní a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.6.2020, sp. zn. 5 Cdo 42/2020. Zotrval na názore, že nárok na úrok za úver po vyhlásení splatnosti má byť riadne priznaný. K odvolaniu žalovanej 1/ uviedol, že nespĺňa základné náležitosti, ktoré má odvolanie obsahovať, a v ostatnej časti zotrval na podanom odvolaní.

6. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 378 a nasl. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom vyhovujúcom výroku II. čiastočne zmeniť podľa § 388 CSP a v zamietavom výroku III. potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP. Odvolanie žalovaných 1/ a 2/ v časti týkajúcej sa rozsudku pre uznanie odvolací súd odmietol podľa § 386 písm. c) CSP.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o čiastočnom zastavení konania odvolaním napadnutý nebol, preto je v tomto rozsahu právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

8. Žalobca v odvolaní zastával názor, že úrok z úveru mu patrí aj za obdobie po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru.

9. Otázka nároku úverového veriteľa na úrok z úveru v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru bola dlhodobo rozhodovacou praxou súdov SR riešená rozdielne. K tejto otázke prijal Najvyšší súd SR záver až vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo 42/2020 zo dňa 16.6.2020, v ktorom uviedol, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. K tomuto záveru sa dovolací súd priklonil aj vo svojej ďalšej rozhodovacej praxi.

10. Odvolací súd sa stotožňuje s uvedeným záverom Najvyššieho súdu SR a aplikujúc ho na posudzovaný prípad potom zo zistení súdu prvej inštancie vyplýva, že zo strany žalovanej 1/ ako úverovej dlžníčky bolo doposiaľ na úroku zaplatené všetko, čo by bola žalovaná 1/ zaplatila pri riadnom plnení dlhu z „mediúveru“ i stavebného úveru. Súd prvej inštancie z tvrdení a predložených listín samotného žalobcu (č.l. 99) zistil, že na úrokoch žalovaná zaplatila 2.099,47 eur (2.072,98 + 11,07 + 15,42).

11. Súd prvej inštancie tiež zistil, že v rámci poskytnutých produktov stavebného sporenia bol žalovanej 1/ poskytnutý „mediúver“ vo výške 3.319,39 eur (100.000,- Sk) s úrokovou sadzbou 6,99 % ročne a súčasne bolo dohodnuté stavebné sporenie s vkladom po 23,24 eur (700,- Sk) mesačne. Medziúver sa žalovaná 1/ zaviazala splácať splátkami po 19,35 eur mesačne (583,- Sk), pričom splátka medziúveru bola započítavaná len na úrok. Po nasporení tzv. cieľovej sumy cca 1.659,70 eur (50.000 Sk) na účte stavebného sporenia, ku ktorému malo podľa žalobcu dôjsť cca po 6 rokoch, malo podľa zmluvy dôjsť k zmene „mediúveru“ na stavebný úver vo výške cca 1.659,70 eur s úrokovou sadzbou 4,70 %.

12. Vyššie uvedený spôsob úveru poskytovaný typicky v rámci stavebného sporenia sa teda vyznačoval rozdelením na dve fázy, keď v prvej fáze „mediúveru“ je splácaný len úrok z úveru a v druhej fáze počnúc nasporením tzv. „cieľovej sumy“ na osobitnom účte stavebného sporenia sa na dlh z úveru začne splácať aj jeho istina. Vo fáze medziúveru dlžník popri splácaní úroku súčasne sporí na účet stavebného sporenia. Okamih, kedy dôjde k zmene režimu z „mediúveru“ na úver, a teda aj k zmene úrovej sadzby, je v súlade so zmluvou závislý aj od rozsahu a frekvencie vkladov dlžníka na účet stavebného sporenia, pretože je odvodzovaný od nasporenia tzv. cieľovej sumy. Okamih zmeny „mediúveru“ na úver preto nie je pevne daný a dĺžka obdobia režimu medziúveru môže byť rôzna. To všetko v súlade so zmluvou. Ako napríklad v posudzovanom prípade, keď na účte stavebného sporenia žalovanej 1/ nikdy nebola dosiahnutá cieľová suma, keďže prostriedky na tomto účte boli zexekúované.

13. Dohodnutá variabilita obdobia poskytnutia medziúveru a jeho neznáma skutočná dĺžka poskytnutia však spôsobuje komplikáciu ustálenia záveru o tom, akú cenu peňazí by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil. V prípade pomalšieho sporenia na účet stavebného sporenia by to bolo viac, pretože fáza vyššie úročeného medziúveru by trvala dlhšie. V prípade rýchlejšieho sporenia by dlžník na úrokoch medziúveru zaplatil menej, pretože by cieľovú sumu naspovil skôr a fáza vyššie úročeného medziúveru by trvala kratšie. Obe situácie by boli plne v súlade so zmluvou o úvere.

14. Záver Najvyššieho súdu SR, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí, je v prípade predčasnej splatnosti medziúveru stavebnej sporiteľne potrebné aplikovať tak, akoby dlžník súčasne so splácaním medziúveru riadne a pravidelne sporil na účet stavebného sporenia sumu predpokladanú v zmluve. Tak bol totiž celý zmluvný vzťah primárne nastavený, stranám zmluvy v takýchto konkrétnych parametroch známy a akceptovaný.

15. V posudzovanom prípade zo skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplýva, že zmluva o stavebnom sporení predpokladala vklady na účet stavebného sporenia vo výške 700,- Sk mesačne. Pokiaľ by zo stavebného sporenia neboli zexekúované finančné prostriedky a žalovaná 1/ by tento vklad pravidelne realizovala, dosiahla by cieľovú sumu a tým aj zmenu medziúveru (s úrokom 6,99 %) na úver (s úrokom 4,7 %) po 6 rokoch, ako to vyplýva z tvrdení žalobcu. Pri riadnom plnení by tak žalovaná 1/ splácala splátky úroku medziúveru 583,- Sk po dobu 72 mesiacov a na úrokoch medziúveru by zaplatila celkom 1.393,35 eur (583 Sk x 72 mes./ 30.126 konverzný kurz). Následný úver 50.000,- Sk (1.659,70 eur) by pri

dohodnutej splátky 700,- Sk mesačne splatila za ďalších 72 mesiacov, t.j. 6 rokov. Pri riadnom plnení a úrokovej sadzbe úveru 4,7 % by žalovaná 1/ zaplatila za uvedených 6 rokov poskytnutia úveru vo výške 50.000,- Sk (1.659,70 eur) na úrokoch sumu 468,03 eur. Pri riadnom plnení podľa úverovej zmluvy by tak žalovaná 1/ na úrokoch medziúveru a úveru zaplatila celkom 1.861,38 eur.

16. Ako bolo uvedené vyššie, súd prvej inštancie z tvrdení žalobcu zistil, že žalovaná 1/ zaplatila titulom platieb na úroky celkovo sumu 2.099,47 eur. Z uvedeného je zrejmé, že úroky, ktoré by žalobcovi patrili v súlade so závermi citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR žalovaná 1/ už žalobcovi v celom rozsahu uhradila. Vzhľadom na uvedené nebolo dôvodné odvolanie žalobcu do výroku III., ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu čo do úroku z úveru uplatneného za obdobie po zosplatnení úveru. Odvolací súd preto uvedený napadnutý výrok III. potvrdil ako vecne správny, i keď z iných právnych dôvodov vyplývajúcich z nedávnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR.

17. Od vyššie uvedeného rozsahu zaplata úrokov z úveru je potrebné dovodiť aj čiastočnú opodstatnenosť odvolania žalovaných do výroku II. napadnutého rozhodnutia. Tu je však v prvom rade potrebné uviesť, že výrokom II. priznaná suma 3.069,29 eur pozostáva zo samotnej dlžnej istiny úveru 2.876,08 eur, kapitalizovaného úroku z medziúveru vo výške 115,55 eur (6,99 % zo sumy 2.876,08 eur za obdobie od 4.2.2015 do 31.8.2015) a kapitalizovaného úroku z omeškania vo výške 77,66 eur (5 % zo sumy 2876,08 eur za obdobie od 4.2.2015 do 31.8.2015). Ak pri tejto skladbe žalovanej sumy 3.069,29 eur žalované uznali nárok žalobcu len čo do istiny (ako to vyplýva zo zápisnice z pojednávania zo dňa 29.7.2019 (č.l. 146) , bolo rozsudkom pre uznanie rozhodnuté len o dlžnej istine úveru 2.876,08 eur. Iba v tejto vyhovujúcej časti výroku II. preto nie je odvolanie prípustné (§ 356 písm. a) CSP) a vo zvyšku, priznanej sumy teda do 115,55 eur priznaných titulom kapitalizovaného úroku z medziúveru a do 77,66 eur priznaných titulom úroku z omeškania odvolanie prípustné bolo.

18. Z vyššie uvedených zistení súdu prvej inštancie posúdených optikou záveru citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu vyplýva, že žalovaná 1/ zaplatila titulom platieb na úroky celkovo sumu 2.099,47 eur, pričom žalobcovi patrí úrok iba v rozsahu 1.861,38 eur. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že nebolo dôvodné žalobcovi priznať ani kapitalizovaný úrok z medziúveru vo výške 115,55 eur, ktorý súd prvej inštancie zahrnul do sumy 3.069,29 eur priznanej výrokom II. napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd preto napadnutý výrok II. zmenil a v časti kapitalizovaného úroku z medziúveru vo výške 115,55 eur žalobu zamietol. Pre inštruktívnosť súdneho rozhodnutia však vyhovujúci výrok celý nanovo formuloval so zachovaním splátok priznaného plnenia z dôvodov totožných ako súd prvej inštancie a so zohľadnením ručiteľského vzťahu, v dôsledku ktorého plnením ktorejkoľvek žalovanej zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia povinnosť druhej žalovanej.

19. Čo sa týka ostatného rozsahu odvolania žalovaných to vo zvyšku nebolo prípustné. Ako bolo uvedené žalované na pojednávaní dňa 29.7.2019 (č.l. 146) žalovanú istinu uznali, preto súd prvej inštancie v tejto časti správne rozhodol rozsudkom pre uznanie.

20. Podľa § 356 písm. a) odvolanie nie je prípustné proti rozsudku) vydanému na základe uznania nároku alebo vzdania sa nároku okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia.

21. Žalované v odvolaní neuplatnili dôvody, pre ktoré by bolo ich odvolanie prípustné aj do časti, v ktorej súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom pre uznanie (dlžná istina úveru 2.876,08 eur), preto odvolací súd ich odvolanie v tejto časti odmietol podľa § 386 písm. c) CSP ako neprípustné. Nad rámec potrieb odôvodnenia tohto rozhodnutia odvolací súd dodáva, že poukázať prostriedky z účtu stavebného sporenia exekútorom bola skutočne povinnosť žalobcu vyplývajúca z exekučného poriadku a žalobca tieto prostriedky poskytol exekútorom v súlade s právom. Bolo vecou žalovanej 1/ počínať si tak, aby k exekúcii na jej majetok nedošlo.

22. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa pomeru úspechu strán v spore na základe § 396 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 a 2 CSP. Žalobca podanou žalobou uplatňoval sumu vyčíslenú na 3.237,32 eur, úrok z úveru 6,99% zo sumy 2.884,41 eur za obdobie od 4.2.2015 do zaplata (tento nárok kapitalizovaný ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu predstavuje 1.107,53 eur) a úrok z omeškania 5 % zo sumy 3.039,10 eur za obdobie od 1.9.2015 do zaplata (tento nárok kapitalizovaný ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu predstavuje 834,71 eur). Spolu teda žalovaná

suma a príslušenstvo kapitalizované ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu predstavuje 5.179,56 eur. Rozhodnutím súdu bola žalobcovi priznaná suma 2.953,74 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.876,08 Eur od 01.09.2015 do zaplataenia (tento úrok z omeškania kapitalizovaný ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu predstavuje 789,93 eur). Z celkového žalovaného nároku 5.179,56 eur bol tak žalobca úspešný v rozsahu 3.743,67 eur, čo predstavuje 72,3 %. Potom úspech žalovaných predstavuje 27,7 % z čoho po vzájomnom zohľadnení vyplýva nárok pomerne úspešnejšieho žalobcu na náhradu trov konania v rozsahu 44,6 %, ako je uvedené aj vo výroku.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).